

We Lwowie, dnia 12. marca 1901.

Act. 12

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie prośby gminy król. stół. m. Lwowa o wyjednanie ustawy co do przymusowego łączenia kanałów domowych z miejskimi i opłat gminnych za to połączenie.

Wysoki Sejmie!

Magistrat król. stół. miasta Lwowa wniósł do Wydziału krajowego następujące podanie z dnia 31. stycznia 1901 l. 24.014/95.

„Potrzeba prawnego unormowania poboru opłat za użytkowanie publicznych kanałów w mieście Lwowie oddawna dała się odczuwać.

Dotychczas za użytkowanie kanałów wymierzał Magistrat na podstawie uchwał Rady miejskiej opłaty zastosowane do wysokości kosztów budowy kanału w danej miejscowości, zaś za zwiększone użytkowanie istniejących kanałów pobierał po 30 halerzy od metra \square zabudowanej powierzchni pomnożonej przez ilość kondygnacji.

Zdarzyło się jednak kilkakrotnie, że właściciele realności po połączeniu prywatnych zbiorników z kanałem publicznym, sprzeciwili się uiszczeniu tej opłaty, zaś c. k. Trybunał administracyjny w załatwieniu pewnego specjalnego wypadku orzekł, iż gminie m. Lwowa nie przysługuje prawo pobierania opłat za użytkowanie kanałów, jak długo nie uzyska na to specjalnej ustawy.

Wskutek tej decyzji Wydział krajowy reskryptem z 22. stycznia 1895 l. 2.606/95 zawiadomił Magistrat, że na przyszłość nie będzie mógł zatwierdzać podobnych uchwał Rady miejskiej, wobec czego ewentualnie wiszące spory, co do takich opłat należałoby w drodze polubownej załatwić.

Wyjednanie zatem dla tutejszej gminy ustawy, co do poboru opłat kanałowych jest rzeczą konieczną i nie powinno natrafić na zasadnicze trudności, gdyż inne miasta w Monarchii, jak Wiedeń, Praga, Berno, Czerniowce, Bielsk i Biała takie ustawy już uzyskały.

Wysokość opłaty bywa różnie obliczana. I tak: we Wiedniu oblicza się tę opłatę po 24 koron od metra bieżącego zabudowanego frontu od ulicy lub placu, zaś po 12 koron przy gruntach niezabudowanych z tem, że po upływie 25 lat taksa ta ma być ponownie uiszczoną, w Bernie opłatę tę oblicza się po 28 halerzy od metra \square zabudowanej powierzchni — w Bielsku po 26 halerzy od metra \square zabudowanej powierzchni domów mieszkalnych — zaś po 16 halerzy od metra \square zabudowanej powierzchni zabudowań fabrycznych i budynków gospodarczych — w Pradze po 20 halerzy od metra \square zabudowanej powierzchni — w Biale po 24 halerzy od metra \square zabudowanej powierzchni domów mieszkalnych, zaś po 16 halerzy od budynków przeznaczonych w całości, lub znacznej części na warstaty, fabryki lub budynki gospodarcze.

Obliczanie tej opłaty w mieście Lwowie od metra \square zabudowanej powierzchni, pomnożonej przez ilość kondygnacji, jest zdaniem Magistratu najwięcej uzasadnionem, gdyż rozmiar i pojemność budynku jest słuszną miarą użytkowania kanału — ze względu na stosunki miejscowe, jest jednak wskazaniem, aby wymiar nie był wygórowany, niemniej aby przy obliczaniu tej opłaty istniała różnica między budynkami mieszkalnymi, a budynkami fabrycznymi, pracowniami i budynkami gospodarczymi.

Temi okolicznościami powodowana Rada miejska na posiedzeniach z 15. i 29. listopada 1990 odbytych w myśl postanowień §. 35. statutu dla m. Lwowa z 14. października 1870 (Dz. u. kr. Nr. 79) uchwaliła projekt takiej ustawy dla m. Lwowa jak załącznik.

Projekt ten wymagający wyższego zatwierdzenia po myśli postanowień §. 93. statutu m. podał Magistrat obwieszczeniem z 31. grudnia 1900 l. 24.014/95 do publicznej wiadomości, jednak nikt przeciw temu projektowi zarzutów nie wniósł.

Przedkładając przeto w załączeniu % projekt w mowie będącej ustawy do l. 24.014/895, dwa wypisy z protokołu posiedzeń Rady m. pięć egzemplarzy obwieszczenia z 31. grudnia 1900 l. 24.014/895 z klauzulami ogłoszeń, uprasza Magistrat imieniem gminy m. Lwowa, o wyjednanie u Wysokiego Sejmu ustawy, jak projekt, przyczem zaznacza, że wobec przyjętej w tym projekcie niskiej opłaty kanałowej, wydatki gminy na budowę kanałów nowych, tudzież konserwację i czyszczenie istniejącej obecnie sieci kanałowej w mieście rocznie znacznie więcej wynosić będą, aniżeli spodziewany doobód z tych opłat, że tedy jedynym celem, jaki miała Rada miasta przy uchwalaniu projektu, był wzgląd na zachodzącą potrzebę ulepszenia stosunków zdrowotnych miasta — przez połączenie kłোক i kanałów w realnościach prywatnych z kanałami publicznymi⁴.

Uchwalony przez Radę miejską projekt ustawy opiewa :

„§. 1. W ulicach i placach miasta, w których kanał publiczny istnieje lub w przyszłości wybudowany zostanie, są właściciele realności obowiązani własnym kosztem domy swe z tym kanałem połączyć bocznymi kanałami odciekowymi wybudowanymi po myśli przepisów zawartych w obowiązującej ustawie budowniczej dla miasta Lwowa. Gdy gmina m. Lwowa wybuduje nowy kanał w ulicach lub placach publicznych, właściciele realności nie mogą używać dalej starego kanału lecz obowiązani są domy swoje połączyć z nowym kanałem. W takim wypadku właściciele realności wolni są od uiszczenia opłaty za użytkowanie nowego kanału.

§. 2. Gminie m. Lwowa przysnaje się prawo do pobierania opłat za użytkowanie kanałów publicznych we Lwowie.

§. 3. Do uiszczenia opłaty obowiązany jest właściciel domu, którego kanał ma być połączony z kanałem publicznym. W wypadku jednak określonym w §. 1. ustęp 2. właściciele realności wolni są od uiszczenia opłaty za użytkowanie nowego kanału.

§. 4. Wysokość opłaty ustanawia się wedle zabudowanej powierzchni pomnożonej przez ilość kondygnacji *a)* przy prywatnych domach mieszkalnych i gmachach publicznych po 30 hal. od metra kwadr.; *b)* przy fabrykach, pracowniach i budynkach gospodarczych po 20 hal. od metra kwadr. Podziemia i ubikacje strychowe, o ile służą na cele mieszkalne, fabryczne lub gospodarcze, podlegają powyższej opłacie.

§. 5. Radzie miejskiej przysługuje prawo uwalniania od opłaty kanałowej budynków, których przeznaczenie i używanie wyklucza odprowadzenie z nich nieczystości do kanału publicznego.

§. 6. Od przebudowanych, dobudowanych lub w miejsce starych nowo wybudowanych budowli opłata kanałowa ma być obliczana w sposób §. 4. określony.

§. 7. Opłata ma być uiszczona przed udzieleniem zezwolenia na połączenie budynku z kanałem publicznym — a przed uiszczeniem opłaty udzielenie tego zezwolenia ma być wstrzymanem.

§. 8. Przy ulicach nowo otwartych, w których kosztem osób prywatnych pobudowano kanał publiczny, ma być pobierana tylko połowa powyższej opłaty od tych osób prywatnych lub ich prawonabywców.

§. 9. Do wymiaru opłaty powołanym jest Magistrat miasta Lwowa. Opłaty kanałowe ściąga się w drodze politycznej egzekucji wedle obowiązujących postanowień statutu dla miasta Lwowa co do poboru opłat.

§. 10. Przeciw wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom Magistratu, przysługują środki prawne po myśli postanowień statutu dla miasta Lwowa. Odwołanie przeciw wymiarowi nie wstrzymuje egzekucji.

§. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 12. Wykonanie ustawy niniejszej poruczam memu Ministrowi spraw wewnętrznych⁴.

Przy uchwaleniu powyższego projektu zachowane zostały wszelkie statutem miasta zastrzeżone formalności, mianowicie :

W myśl §. 86. ustęp ostatni statutu uchwalono rzeczony projekt na dwóch więcej jak w ośm dni po sobie następujących posiedzeniach Rady miejskiej, to jest dnia 15. i 29. listopada 1900 r. przy komplecie większym aniżeli tego statut w §. 45 a nawet w §. 35 lit. b) wymaga (obecnych radnych 69), wreszcie w myśl §. 93. statutu zostały odnośne uchwały Rady miejskiej w gminie należyście ogłoszone a jak to Magistrat w swoim na wstępie przytoczonym podaniu stwierdza, przeciw uchwałom tym nie wniesiono żadnych protestów.

Potrzeba wyjednaną ustawy 1. dla wprowadzenia przymusowego łączenia kanałów domowych a właściwie zbiorników kloacnych z kanałami miejskimi (o przymusie nie wspomina wprawdzie podanie Magistratu, ale wynika on jasno z brzmienia §. 1. projektu), i 2. dla upoważnienia gminy do poboru opłat gminnych za to połączenie uzasadnioną jest następującymi względami:

Za przymusowym łączeniem przemawiają bez żadnej wątpliwości ogólne względy sanitarne, w ten sposób bowiem zabezpiecza się stały odpływ nieczystości płynnych względnie zaś zapobiega się gromadzeniu w dołach kloacnych i przelewaniu nieczystości; a przemawia zatem również interes właścicieli domów, którym oszczędza się w ten sposób kosztów częstego wywożenia nieczystości.

Ustawa budownicza dla miasta Lwowa z 21. kwietnia 1885 dz. u. kraj. Nr. 31. nie zawiera co do takiego przymusu jasnych i niewątpliwych postanowień.

W myśl bowiem §. 51. ustęp drugi rzeczony ustawy „budowę zbiorników kloacnych należy wykonać tak, aby gdzie połączenie zbiorników z kanałem publicznym jest możliwe tylko płynne nieczystości do kanału publicznego odpływały.“ Ustęp siódmy zaś tego paragrafu postanawia: „gdzie połączenie zbiornika kloacznego z kanałem publicznym może być uskuteczniönem płyny otworem w zbiorniku na ten cel zostawionym, odprowadzone być mogą do kanału publicznego kanałem murywanym albo rurami kamionkowemi lub żelaznemi“ (i t. d.)

Podczas gdy ustęp drugi nakazuje budowę z zbiorników w danym wypadku w ten sposób, ażeby umożliwić odpływ nieczystości płynnych; ustęp siódmy w tym samym wypadku nie nakazuje połączenia zbiorników z kanałem publicznym ale dopuszcza tylko możliwość takiego połączenia.

Ponadto przymus łączenia jest także niezbędny w wypadku przewidzianym w drugim ustępie §. 1. projektu, gdzie mianowicie istniejące dawne kanały miejskie muszą być zaniechane z powodu ich przegnicia lub nieracjonalnej i niezgodnej z wymogami sanitarnymi budowy a w miejsce ich muszą być nowe kanały miejskie pobudowane. Stare te kanały z powodu sąsiedztwa ich z wodociągami lub studniami, stały się, jak to władze sanitarne już kilkakrotnie stwierdziły, przyczyną zatrucia wody i wybuchu chorób epidemicznych, jak tyfusu i innych, do czego zresztą wogóle przyczyniać się musi także samo przesiąknięcie gruntu nieczystościami przez ściany starych kanałów przepuszczanemi albo też istnienie kanałów prowadzących bezpośrednio pod całymi szeregami domów.

Zdarzyły się zaś wypadki, że gmina pobudowawszy dla poprawienia stosunków sanitarnych nowy kanał, wydała nakaz zaniechania istniejącego połączenia ze starym a połączenia zbiorników z nowym kanałem, wywołała cały szereg rekursów, które zanim przeszły tok instancyi a nawet przez c. k. Trybunał administracyjny, spowodowały aż nadto długotrwałą dla zdrowia mieszkańców szkodliwą zwłokę.

Również potrzebnem jest ustawowe zezwolenie gminie na pobór opłat za połączenie zbiorników kloacnych z kanałami miejskimi.

Jak to bowiem Wydział krajowy już przy projekcie podobnej ustawy dla miasta Podgórze zaznaczył (aleg. sten. spr. Nr. 6. 1899/900), gmina miasta Lwowa nie jest uprawnioną do pobierania podobnych opłat z mocy postanowień dotychczasowego statutu swego.

Magistrat starał się wprawdzie przy poszczególnych wypadkach prawo to wydedukować z postanowień §§. 78., 84. i 85. statutu (§. 85. obecnie w brzmieniu ustawy z 11. września 1900, dz. u. kr. Nr. 90), c. k. Trybunał administracyjny jednakże orzekł kilkakrotnie a ostatni raz pod 23. listop. 1895, l. 4397, że postanowienia powołanych wyżej paragrafów statutu nie mogą być w tym wypadku zastosowane i że w braku specjalnej ustawy wydatki na budowę i utrzymanie kanałów miejskich, pokrywane być mają wyłącznie tylko środkami gminy.

Z tego powodu wydał też Wydział krajowy powołane w petycji gminy rozrządzenie z 22. stycznia 1895, L.W. 2606., którem zapowiedział, że jeśli spory z powodu żądania gminy uiszczenia przez właścicieli domów opłaty za wpust do kanału miejskiego nie zostaną polubownie załatwione, będzie zniewolony wszelkie tego rodzaju pretensje w toku instancyi unieważniać.

Gmina wnosi więc obecnie prośbę o ustawowe zezwolenie jej na pobór rzeczonych opłat, jak to zresztą przewiduje § 90 statutu (obecnie w brzmieniu ustawy z 11. września 1900 dz. u. kr. Nr. 90).

Potrzeba opłat i ich wysokość jest również uzasadnioną. Wystarczy pod tym względem przytoczyć, że gmina na pokrycie niedoborów budżetowych nakłada już od szeregu lat wysokie dodatki gminne a w szczególności nałożyła w roku 1899 i 1900: 6% od podatku gruntowego i domowo czynszowego, zaś 30% od wszystkich innych podatków bezpośrednich z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego, na rok zaś 1901 uchwaliła nałożyć wprawdzie tylko 4% od podatku gruntowego i domowo-czynszowego oraz 25% od państwowego 5% podatku od budynków, którym przysługują wolne lata, natomiast 40% od wszystkich innych podatków bezpośrednich z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego.

Prócz tego pobiera gmina bez zmiany podatek gminny czynszowy 3% od czynszu najmu do 600 Koron, 4% do 1200 Koron, 5% do 6000 Koron i 10% nad 6000 Koron czynszu.

Na budowę zaś i rekonstrukcyę kanałów miejskich, przesklepienie Pełtwy itd. przeznaczyła gmina z 10,000.000 zł. pożyczki komunalnej z r. 1895., kredyt w sumie 1,000.000 Koron, z której wydała już przeszło 400.000 Koron.

Co do projektu samego wnosi Wydział krajowy następujące zmiany i uzupełnienia:

§. 1. ustęp pierwszy należy zmienić stylistycznie i stosownie do brzmienia postanowień §. 51. powołanej wyżej ustawy budowniczej, winien zatem opiewać:

„W obrębie gminy król. stoł. m. Lwowa obowiązany jest każdy właściciel realności przylegającej do ulicy lub placu, w których kanał publiczny istnieje lub zostanie wybudowany, połączyć zbiornik kloaczny swego domu z powyższym kanałem za pomocą kanału odciekowego, przestrzegając przytem postanowień ustawy budowniczej z 21. kwietnia 1885 dz. u. kr. Nr. 31.“

Wyrazy projektu: „własnym kosztem“ Wydział krajowy opuszcza z powodu odmiennego swego wniosku przy §. 2.

Ustęp drugi winien dla pewności opiewać: „W razie uzasadnionej względami publicznymi potrzeby wybudowania nowego a zaniechania istniejącego kanału, z którym zbiorniki kloaczne pojedynczych domów są już połączone, zbiorniki te mają być połączone z nowo wybudowanym kanałem, dawne zaś połączenie ma być zaniechane“.

Nadto z uwagi, że, jak to wyżej podano, są jeszcze kanały publiczne dawne, położone bezpośrednio pod szeregami domów nie mających z tego powodu własnych zbiorników kloacznych, dodać należy postanowienie:

„To samo odnosi się i do tych wypadków, gdzie wychodki nie mają zbiorników kloacznych a wybudowane są nad kanałem publicznym“.

Ustęp trzeci projektu należy skreślić, powtarza się bowiem w §. 3. projektu.

Jako drugi paragraf projektu należy wstawić pominięte w projekcie postanowienie obowiązujących już ustaw dla miasta Białej z 30. maja 1897 d. u. kr. Nr. 33 i dla miasta Podgórza z 26. grudnia 1900 dz. u. kr. Nr. 17. z roku 1901.

W ustawach tych ograniczony jest obowiązek właścicieli domów wybudowania kanałów domowych tylko do pewnej maksymalnej długości (10 metrów) między domem a kanałem publicznym.

W mieście Lwowie mogą również zachodzić wypadki, gdzie kanał publiczny może być zbyt oddalony od pojedynczych realności i z tego powodu właściciele domów mogliby zbyt być obciążeni kosztami budowy kanału odciekowego.

Nadto ustawy powyższe przewidują także wypadek w projekcie pominięty, mianowicie w razie potrzeby poprowadzenia kanału odciekowego przez obce realności, co i w mieście Lwowie nie jest wykluczonem.

Dlatego jako §. 2. projektu należy wstawić:

„Koszta budowy kanału odciekowego aż do 10 metrów, licząc od zewnętrznej granicy realności do najbliższego kanału publicznego, ponosi właściciel realności względnie domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.“

„Gdyby jednak ze względu na stosunki miejscowe okazało się korzystniejszym, aby budowę kanału odciekowego poprowadzić przez obcą realność, właściciel jej obowiązany jest za odpowiedni odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału odciekowego na swej realności.

„Przy oznaczeniu odszkodowania zastosowane być mają przepisy ustawy z 14. marca 1875 dz. u. kr Nr. 38.

„Odszkodowanie i koszty ewentualnego wywłaszczenia na rzecz budowy kanału odciekowego ponosi właściciel domu, obowiązany do budowy kanału“.

Zamiast §§. 2. i 3. projektu wstawić należy następujący §. 3:

„Gminie król. stoł. miasta Lwowa przysługuje prawo pobierania opłat za połączenie w §. 1. określone, właściciele domów zaś obowiązani są do uiszczania tych opłat.

„W wypadku jednak przewidzianym w §. 1. ustęp drugi, właściciele domów wolni są od rzeczonyj opłaty“.

Jako ostatni usęp §. 4. projektu wstawić należy postanowienie ograniczające wysokość opłat na wypadek potrzeby połączenia kilku zbiorników jednego domu — osobnymi kanałami odciekowymi, inaczej właściciel mógłby być pociągnięty do opłat w pełnej należytości za każde osobne połączenie, co nie byłoby ani słuszne ani sprawiedliwe. Postanowienie takie winno opiewać:

„Jeśli dom zawiera więcej zbiorników kloaczych, wówczas za każde osobne połączenie zbiornika z kanałem publicznym uścić należy tylko odpowiednią część opłaty przypadającej od całego domu“.

Projektowany §. 6. wymaga prócz zmiany stylistycznej, także uzupełnienia na wypadek, gdyby opłata za dawniejsze połączenie domu została już uiszczoną.

Wydział krajowy zaznacza w tem miejscu, że od domów istniejących i z kanałem publicznym już połączonych, podług brzmienia projektu opłata za to połączenie — jeśli dotąd uiszczoną nie została, nie może być żadaną.

Projektowany §. 7. (który zresztą należało było wstawić przy §. 9.) należy skreślić. Skoro bowiem podług brzmienia projektu w §. 10. ustęp ostatni, rekurs od wymiaru nie ma mieć mocy wstrzymującej, zbyteczny jest warunek czyniący zawisłym zezwolenie Magistratu na połączenie — od podrzedniego uiszczenia opłaty. Zresztą warunek ten mógłby strony narazić na poważniejsze szkody materyalne.

Ze względu również słuszności nie może Wydział krajowy popierać postanowień §. 8. ppojektu. Jest bowiem rzeczą całkiem naturalną, że skoro właściciele sąsiednich realności własnym kosztem zbudowali lub zbudują kanał publiczny, to nie powinni być już pociągani do opłat za połączenie swego domu z tym kanałem. Dla zachęty zaś innych, powinno takie uwolnienie ustawą być zabezpieczone.

Inne zmiany projektu są tylko stylistyczne.

Wydział krajowy przeto wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić dołączony projekt ustawy.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:
S. Badeni m. p.

Sprawozdawca:
Adolf Vayhinger m. p.
Członek Wydziału krajowego

USTAWA

z dnia o obowiązku właścicieli domów w król. stoł. mieście Lwowie połączenia domowych zbiorników kloacznych z kanałami miejskimi publicznymi oraz o opłatach gminnych za to połączenie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§ 1.

W obrębie gminy król. stoł. miasta Lwowa obowiązany jest każdy właściciel realności przylegającej do ulicy lub placu, gdzie kanał publiczny istnieje lub zostanie wybudowany, połączyć zbiornik kloaczny swego domu z powyższym kanałem za pomocą kanału odciekowego, przestrzegając przytem postanowień ustawy budowniczej z 21. kwietnia 1885 Dz. u. kr. Nr. 31.

W razie uzasadnionej względami publicznymi potrzeby wybudowania nowego a zaniechania istniejącego kanału publicznego, z którym zbiorniki kloaczne poszczególnych domów są już połączone, zbiorniki te mają być połączone z nowo wybudowanym kanałem publicznym, dawne zaś połączenie ma być zaniechane.

To samo odnosi się i do tych wypadków, gdzie wychodki nie mają zbiorników kloacznych a wybudowane są nad kanałem publicznym.

§ 2.

Koszta budowy kanału odciekowego aż do 10 metrów, licząc od zewnętrznej granicy realności do najbliższego kanału publicznego, ponosi właściciel realności względnie domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad 10 metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względu na stosunki miejscowe okazało się korzystniejszym, aby budowę kanału odciekowego poprowadzić przez obcą realność, właściciel jej obowiązany jest za odpowiedniemi odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału odciekowego na swej realności.

Przy oznaczeniu odszkodowania zastosowane być mają przepisy ustawy z 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38.

Odszkodowanie i koszta ewentualnego wywłaszczenia na rzecz budowy kanału odciekowego (alinea 1.), ponosi właściciel domu obowiązany do budowy kanału.

§ 3.

Gminie król. stoł. miasta Lwowa przysługuje prawo pobierania opłat za połączenie w §. 1. określone, właściciele domów zaś obowiązani są do uiszczania tych opłat.

W wypadku jednak przewidzianym w §. 1. ustęp drugi, właściciele domów wolni są od rzeczonych opłat.

§. 4.

Wysokość opłat ustanawia się podług zabudowanej powierzchni, pomnożonej ilością kondygnacyi:

a) przy prywatnych domach mieszkalnych i gmachach publicznych po 30 halerzy od metra kwadratowego;

b) przy fabrykach, pracowniach i budynkach gospodarczych po 20 halerzy od metra kwadratowego.

Podziemia i strychy, o ile w całości lub w przeważnej części służą na cele mieszkalne, fabryczne lub gospodarcze, podlegają powyższej opłacie.

Jeżeli dom zawiera więcej zbiorników kloacznych, wówczas za każde osobne połączenie zbiornika z kanałem publicznym, uiścić należy tylko odpowiednią część opłaty przypadającej od całego domu.

§. 5.

Radzie miejskiej przysługuje prawo uwalniania od opłaty właścicieli takich budynków, których przeznaczenie i używanie wyklucza odprowadzanie z nich nieczystości płynnych do kanału publicznego.

§. 6.

Od domów, po wejściu w życie niniejszej ustawy, przebudowanych, dobudowanych lub w miejsce starych — nowo wybudowanych, należy się opłata (§. 4.) mimo dawniejszego połączenia z kanałem publicznym.

Jeśli jednak właściciel domu za to połączenie uiścił już bądź dawniej opłatę jako datek dobrowolny, bądź też opłatę w myśl niniejszej ustawy, wówczas przy nowym wymiarze uwzględnić należy datek ten zapłacony, względnie opłatę już uiszczoną, tak że tylko nadwyżkę wymiaru obowiązany jest właściciel domu uiścić.

§. 7.

Jeżeli kanał publiczny zbudowany został kosztem właścicieli sąsiednich realności, właściciele ci względnie ich prawo-nabywcy wolni są od opłat niniejszą ustawą objętych.

§. 8.

Do wymiaru opłat powołany jest Magistrat miasta.

Nieuiszczone w terminie opłaty mają być ściągnięte w sposób ustanowiony w §. 94. statutu miasta Lwowa dla ściągania należności gminnych.

§. 9.

Przeciw wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom Magistratu przysługują środki prawne przewidziane statutem miasta. Rekurs przeciw wymiarowi opłaty nie ma mocy wstrzymującej.

§. 10.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 11.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

